

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Kutnie zasądził od J. Ś. na rzecz (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. kwotę 2.367,89 złotych oraz kwotę 1.217,30 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana, kwestionując zawarte w nim rozstrzygnięcie. Skarżąca wskazała, że dowody pogorszenia jej sytuacji materialnej i zdrowotnej znajdują się w aktach sprawy zawisłej przed Sądem Pracy. Ponadto, pozwana nie zgadza się z wysokością kosztów zastępstwa procesowego jakie obowiązana jest uiścić na rzecz strony przeciwnej.

W konkluzji pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Mając na uwadze, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym i Sąd drugiej instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego, to stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku zostaje ograniczone jedynie do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego.

Ustosunkowując się do zarzutów apelacji już na wstępie należy wskazać, iż nie zawierają one argumentacji mogącej podważyć prawidłowe stanowisko Sądu Rejonowego zawarte w zaskarżonym wyroku.

Dla uzasadnienia tego poglądu w pierwszej kolejności podkreślić należy, iż pozwana w toku postępowania nie podważyła ani samej zasady swojej odpowiedzialności względem powoda wynikającej z umowy kredytu z dnia 22 lutego 2012 roku, ani także wysokości kwoty jakiej domaga się od niej powód.

Pozwana zakwestionowała natomiast wysokość dochodzonych odsetek i zaoponowała przeciwko żądaniu pozwu podnosząc, iż nie posiadała środków finansowych na wywiązanie się z postanowień umowy kredytowej zawartej z poprzednikiem prawnym powoda.

Wobec okoliczności przyznanych przez pozwaną oraz w świetle przedstawionych przez stronę powodową dokumentów, w tym zwłaszcza umowy cesji wierzytelności, umowy kredytu, Ogólnych Warunków Kredytowania w Zakresie Udzielania Kredytów Gotówkowych oraz Kredytów K. – Restrukturyzacyjnych, wyciągu z ksiąg rachunkowych banku, Sąd Rejonowy prawidłowo skonkludował, że zasadność dochodzonego roszczenia nie budzi wątpliwości zarówno co do zasady jak i wysokości. Sąd ten skontrolował również sposób wyliczenia przez powoda odsetek uznając go za prawidłowy.

Tymczasem pozwana nie przedstawiła jakichkolwiek dowodów na poparcie swoich twierdzeń, a przytoczone przez nią argumenty – także w niniejszej apelacji są całkowicie gołosłowne.

W szczególności skarżąca nie udowodniła twierdzeń co do swojej bardzo trudnej sytuacji osobistej, majątkowej i zdrowotnej, które w razie poparcia ich konkretnymi faktami mogłyby stać się przedmiotem ewentualnych rozważań Sądu co do objęcia pozwanej na podstawie art. 5 k.c. ochroną wynikającą z zasad współżycia społecznego.

Pozwana ograniczyła się jedynie do gołosłownych oświadczeń w tym zakresie, które są niewystarczające do uznania ich za prawdziwe. Oceny tej nie zmienia zapewnienie pozwanej, że dowody na tę okoliczność znajdują się w aktach

innej sprawy sądowej. Skarżąca winna bowiem złożyć w tym względzie wnioski o dopuszczenie dowodu z konkretnych dokumentów znajdujących się w aktach innej sprawy, czego jednakże nie uczyniła. Pozwana nie skorzystała także z przysługującej jej inicjatywy dowodowej i nie stawiała się na rozprawie pomimo prawidłowego zawiadomienia, w celu przedstawienia dowodów na poparcie swych twierdzeń.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł również podstaw do uwzględnienia wniosku pozwanej o rozłożenie na raty zasądzzonego świadczenia.

Dla uzasadnienia tego stanowiska zachodzi potrzeba wyjaśnienia, że ustanowiona w art. 320 k.p.c. instytucja rozłożenia na raty zasądzzonego świadczenia ma charakter wyjątkowy, gdyż może być zastosowana jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Wymienioną przesłankę uważa się za spełnioną wtedy, gdy w chwili wyrokowania są podstawy do przyjęcia, że ze względu na sytuację majątkową dłużnika wyrok zasądający całe świadczenie stanowiłby tytuł egzekucyjny bez szans na realizację. Prowadzenie egzekucji w tym zakresie narażałoby w takiej sytuacji wierzyciela na nieefektywne wydatki egzekucyjne, a dłużnika i osoby pozostające na jego utrzymaniu na utratę podstaw egzystencji. Przy tym ochrona jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym.

Przenosząc te rozważania natury ogólnej na grunt rozpatrywanej sprawy wyrazić należy przekonanie, że pozwana nie wykazała podstaw do zastosowania art. 320 k.p.c.

Skarżąca po raz pierwszy zgłosiła żądanie rozłożenia świadczenia na raty w sprzeczności od nakazu zapłaty i w dalszym toku postępowania nie przedstawiła żadnych konkretnych okoliczności przemawiających za jego uwzględnieniem. Pozwana nie podjęła minimalnej inicjatywy dowodowej w tym zakresie, jak już zresztą wcześniej wspomniano nie skorzystała z takiej możliwości także podczas rozprawy i nie stawiała się na wyznaczonym w tym celu terminie. Na okoliczności przemawiające za uwzględnieniem wniosku o rozłożenie na raty nie naprowadziła skarżąca także w apelacji. Podniesione w niej argumenty nie pozwalają dopatrzeć się w sprawie wypadku szczególnego uzasadniającego zastosowanie art. 320 k.p.c. Można jedynie domyślać się, że w przekonaniu pozwanej za rozłożeniem świadczenia na raty przemawia niemożność finansowego przygotowania się do spłaty długu, nie daje to jednakże podstaw do oceny jej rzeczywistej sytuacji materialnej. Podkreślić należy, że to na pozwanej spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie, a Sąd rozpoznający sprawę nie jest władny w tym wyreńczyć strony. Sama zaś okoliczność, iż wykonanie finansowego obowiązku wobec powoda będzie trudne nie może stanowi samoistnej przesłanki rozłożenia zasądzonej kwoty na raty.

Wreszcie niezasadnie pozwana kwestionuje prawidłowość obciążenia jej kosztami postępowania. Sąd Rejonowy z powołaniem na właściwe przepisy i wynikające z nich stawki zastępstwa procesowego profesjonalnych pełnomocników, a także uwzględniając poniesione przez powoda koszty sądowe związane z dochodzeniem należności objętej pozwem, obciążył kosztami postępowania pozwaną stosownie do wyniku postępowania, jako stronę przegrywającą sprawę w całości.

Z przedstawionych powyżej powodów Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. nie obciążając kosztami pozwanej.

Jakkolwiek trudna sytuacja finansowa nie odgrywa decydującej roli jako przesłanka zastosowania przepisu art. 102 k.p.c., w niniejszej sprawie całokształt okoliczności związanych z sytuacją życiową pozwanej wyczerpuje pojęcie „szczególnie uzasadnionego wypadku” w rozumieniu powołanego przepisu.